जगत् स्रष्टुमना देवो हरिर्नारायणः स्वयं । चिन्तयामास पुरुषं जगत्सर्गकरं प्रभुं ।
अथ चिन्तयतस्तस्य कर्णाभ्यां पुरुषः स्मृतः । प्रजासर्गकरो ब्रह्मा तमुवाच जगत्पतिः ।
सृज प्रजाः पुत्र सर्व्वा मुखतः पादतस्तथा । श्रेयस्तव विधास्यामि बलं तेजश्च सुव्रत ।
धर्म्मञ्च मत्तो गृहीत्वा शाश्वतं नाम नामतः । तेन सृष्टं कृतयुगं स्थापयस्व यथाविधि । १२१०५
ततो ब्रह्मा नमश्चक्रे देवाय हरिमेधसे । धर्म्मञ्चाग्र्यं स जग्राह सरहस्यं ससंग्रहं ।
आरण्येकेन सहितं नारायणमुखोद्भवं । उपदिश्य ततो धर्म्मं ब्रह्मणेऽमिततेजसे ।
त्वं कर्त्ता युगधर्म्माणां निराशीः कर्म्मसंज्ञितं । जगाम तमसः पारं यत्राव्यक्तं व्यवस्थितं ।
ततोऽथ वरदो देवो ब्रह्मा लोकपितामहः । असृजत् स ततो लोकान् कृत्स्नान् स्थावरजङ्गमान् ।
ततः प्रावर्त्तत तदा आदौ कृतयुगं शुभं । ततो हि सात्त्विको धर्म्मो व्याप्य लोकानवस्थितः । १२१८०
तेनैवाद्येन धर्म्मेण ब्रह्मा लोकविसर्गकृत् । पूजयामास देवेशं हरिं नारायणं प्रभुं ।
धर्म्मप्रतिष्ठाहेतुश्च मनुं स्वारोचिषन्ततः । अध्यापयामास तदा लोकानां हितकाम्यया ।
ततः स्वारोचिषः पुत्रं स्वयं शङ्खपदं नृप । अध्यापयत् पुरा व्यग्रः सर्व्वलोकपतिर्व्विभुः ।
ततः शङ्खपदश्चापि पुत्रमात्मजमौरसं । दिशां पालं सुवर्णाभमध्यापयत भारत ।
सोऽन्तर्द्दधे ततो भूयः प्राप्ते त्रेतायुगे पुनः । नासत्ये जन्मनि पुरा ब्रह्मणः पार्थिवोत्तम । १२१८५
धर्म्ममेतं स्वयं देवो हरिर्नारायणः प्रभुः । तज्जगादारविन्दाक्षो ब्रह्मणः पश्यतस्तदा ।
सनत्कुमारो भगवांस्ततः प्राधीतवान्नृप । सनत्कुमारादपि च वीरणो वै प्रजापतिः ।
कृतादौ कुरुशार्द्दूल धर्म्ममेतदधीतवान् । वीरणश्चाप्यधीत्यैनं रैभ्याय मुनये ददौ ।
रैभ्यः पुत्राय शुद्धाय सुव्रताय सुमेधसे । कुक्षिनाम्ने स प्रददौ दिशां पालाय धर्म्मिणे ।
ततोऽप्यन्तर्द्दधे भूयो नारायणमुखोद्भवः । अण्डजे जन्मनि पुनर्ब्रह्मणे हरियोनये । १२१९०
एष धर्म्मः समुद्भूतो नारायणमुखात् पुनः । गृहीतो ब्रह्मणा राजन् प्रयुक्तश्च यथाविधि ।
अध्यापिताश्च मुनयो नाम्ना वर्हिषदो नृप । वर्हिषद्भ्यश्च सम्प्राप्तः सामवेदान्तगं द्विजं ।
ज्येष्ठनामाभिविख्यातं ज्येष्ठसामव्रतो हरिः । ज्येष्ठाच्चाप्यनुसंक्रान्तो राजानमविकल्पनं ।
अन्तर्द्दधे ततो राजन्नेष धर्म्मः प्रभोर्हरेः । यदिदं सप्तमं जन्म पद्मजं ब्रह्मणो नृप ।
तत्रैष धर्म्मः कथितः स्वयं नारायणेन ह । पितामहाय शुद्धाय युगादौ लोककारिणे । १२१९५
पितामहश्च दक्षाय धर्म्ममेतं पुरा ददौ । ततो ज्येष्ठे तु दौहित्रे प्रादाद्दक्षो नृपोत्तम ।
आदित्ये सवितुर्ज्येष्ठे विवस्वान् जगृहे ततः । त्रेतायुगादौ च ततो विवस्वान्मनवे ददौ ।
मनुश्च लोकभृत्यर्थं सुताय इक्ष्वाकवे ददौ । इक्ष्वाकुणा च कथितो व्याप्य लोकानवस्थितः ।
गमिष्यन्ति त्यजन्ति च पुनर्नारायणं नृप । यतीनाञ्चापि यो धर्म्मः स ते पूर्व्वं नृपोत्तम ।
कथितो हरिगीतासु समासविधिकल्पितः । नारदेन सुसंप्राप्तः सरहस्यः ससंग्रहः । १२२००
एष धर्म्मो जगन्नाथात् साक्षान्नारायणान्नृप । एवमेष महान् धर्म्म आद्यो राजन् सनातनः ।